

oppfordring om å trykke det - "til skrekk og advarsel" som det heter i et brev. Det skulle være overflødig å opplyse at også denne artikkelen er skrevet for forfatterens regning. Vi overlater som vanlig trykt til leserne å bedømme både innhold og påstander, uten videre kommentarer, da innholdet taler for seg selv.

PAUL RASSINIER OG DE 6 MILLIONER JØDER

AV MICHAEL HARDESTY

Franskmannen **Paul Rassinier** var professor i historie og geografi, og brukte de siste 20 år av sitt liv til å etterforske nasjonalsosialistenes påståtte masseutryddelse av europeiske jøder. Fra 1933 til 1945 var Rassinier professor i historie ved universitetet i Belfort. Under krigen tok han aktivt del i den sivile motstand mot de tyske okkupantene, inntil han den 30. okt. 1943 ble arrestert av Gestapo og internert i konsentrasjonsleirene Dora og Buchenwald.

I Buchenwald ble han mot slutten av krigen så hardt angrepet av tyfus at han senere ikke kunne gjenoppta sin stilling ved universitetet. Etter krigen ble han tildelt "Medaille de la Resistance" og "Reconnaissance Francoise". Han ble også innvalgt i den franske nasjonalforsamling, men mistet sitt sete i nov. 1946 etter heftig press fra kommunistene.

Som 16-åring i 1922 hadde Rassinier gjennom anarkisten **Victor Serge** kommet i kontakt med kommunistpartiet. Men ettersom han var en overbevist pasifist, ble Rassinier ekskludert fra partiet. 6/2 -34 meldte han seg så inn i sosialistpartiet. Som sekretær i Belforts sosialistiske union arbeidet han for å popularisere pasifismen. Da krigen kom, gikk han straks inn i motstandsbevegelsen. Han var en av stifterne av "Libre Nord"-bevegelsen. Rassinier prøvde å påvirke motstandsbevegelsen til å følge hans ikke-vold-linje, og ble derfor dømt til døden av kommunistene.

Nasjonalistenes politikk overfor jødene bygget på utvandring - ikke utrydding. Hitler anså jødene som et illojalt fremmedelement i tysk samfunnsliv, og det faktum at nærmere 95% av de ledende kommunister i såvel Sovjet som i Weimarrepublikken var jøder, overbeviste ham om at jøden som sådan var naturlig tiltrukket av den kommunistiske lære. Gjennom en rekke restriksjoner begrenset nasjonalsosialistene jødernes tidligere meget sterke innflytelse. Disse kulminerte i de såkalte Nürnberg-lovene, som ut fra slektskapsforhold avgjorde hvem som tilhørte det tyske blods- og folkefelleskap.

I 1939 hadde en stor majoritet av tyske jøder forlatt landet, men fra kommunistenes og en del jødiske aktivisters side ble det gjort bevisste forsøk på å forveksle denne utvandring med en fiktiv utryddelsesprosess.

Leon Feuchtwanger, Hans Beimler og andre kjente tysk-jødiske emigranter skrev en rekke bøker og skrifter, hvor det ble hevdet at det foregikk en masseutryddelse av tyske jøder. De forskjellige konsentrasjonsleirene i det 3. riket hadde på den tiden høyst 21 000 internerte - hvorav bare ca.

3000 var av jødisk herkomst. Disse hadde alle tilhørt kommunistpartiet eller på annen måte deltatt i venstre-revolusjonært arbeid. Sammenlignet med Sovjets slaveleire var antallet politiske fanger i NS-Tyskland relativt beskjedent.

Nasjonalsosialistenes syn på jødisk emigrasjon var helt i tråd med den moderne sionisme. **Theodor Herzl**, grunnleggeren av sionistbevegelsen, hadde i sitt kjente verk "Den jødiske stat" foreslått Madagaskar som jødernes nye hjemland - en tanke som tiltalte de tyske nasjonalsosialistene meget. Man var overbevist om at opprettelsen av en jødisk stat på Madagaskar var en langt mer realistisk løsning på emigrasjonsproblemet enn å gjenopprette Israel som jødisk stat i hjertet av araberverdenen. Den polske og den franske regjering stilte seg positive til Madagaskarplanen, men den strandet på den britiske regjeringens avvisning av de økonomiske vilkår knyttet til planen.

En polsk-jødisk flyktning i England, prof. **Rafael Lemkin**, var den første som kom med beskyldninger om masseutryddelser. Det var i hans bok "Axis Rule in Occupied Europe" som utkom i 1943 at det første gang ble påstått at nasjonalsosialistene hadde utryddet så mange som 6 millioner. I 1943 ville dette være ganske fantastisk, ettersom de påståtte utryddelser ifølge Lemkin skulle ha begynt så sent som sommeren 1942. Med et slikt tempo ville alle jøder ha vært utryddet innen 1945.

Etter krigen ble enda mer usannsynlige beretninger om "gassing" av jøder spredd gjennom de alliertes propagandamaskineri. **Kurt Gerstein**, en antifascist som hevdet å ha infiltrert SS, fortalte den franske etterforskeren **Raymond Cartier** at han satt inne med bevis på at ikke mindre enn 40 millioner konsentrasjonsleirfanger hadde blitt gasset! Senere reduserte han dette tallet til 25 millioner, et tall som igjen ble skåret ned til 6 millioner av den franske statsadvokaten **Dubot** under Nürnbergprosessen.

Gerstein rakk akkurat å "vitne" om de mest utrolige masseutryddelser i leire der offisielle jødiske institusjoner som Jewish Agency i Tel Aviv har erklært at det aldri eksisterte gasskamre, før han svært så passende gikk hen og døde. Gerstein hadde også hevdet å ha vært vitne til et besøk av Hitler i en polsk konsentrasjonsleir 6/6-42. Dette "møtet" ble senere bevist aldri å ha funnet sted. Til og med Nürnbergtribunalet nektet å godta Gersteins fantasier som bevismateriale. Det var den allierte presse som publiserte dem, og som dermed ga dem et skjær av autenticitet.

HITLERS ARV

Alt. Samf. har fra starten i 1977 vært åpen for alle slags synspunkter, meninger og visjoner. Uten fri meningsutveksling stagnerer det levende samfunn. De nordiske folk har uanede muligheter, krefter, åndsevner og ressurser som står i skarp kontrast til dårskapens knugende herskermodeller i dag..

109707

Et annet såkalt "vitne" var dr. **Wilhelm Hoettl**, en av **Adolf Eichmanns** assistenter, som i virkeligheten arbeidet for det amerikanske etterretningsvesenet – og dessuten arbeidet for KGB og samarbeidet med to jødiske emigranter fra Wien, **Peagen** og **Verger**, som igjen representerte den amerikanske hær under forberedelsene til Nürnberg-prosessen.

Det høyst tvilsomme vitneutsagn fra Hoettl skal altså være det eneste "bevis" for masseutryddelsen av 6 millioner jøder.

Under vitneavhør 26/11 –45 uttalte Hoettl at han selv ikke hadde vært vitne til utryddelsene, men at Eichmann "hadde fortalt" ham om disse i august – 44. Ettersom Hoettl arbeidet som spion for amerikanerne under siste del av krigen, er det mildest talt merkelig at han ikke informerte sine overordnede allerede på det tidspunkt om slike sjokkerende uttalelser fra Adolf Eichmann.

Det må understrekes at det ikke eksisterer ett eneste dokument som beviser at tyskerne planla eller utførte en utryddelseskampanje overfor jødene. I mengden av bøker som støtter opp om utryddelsesmyten, som dukket opp etter krigen, forfattet av slike "autoriteter" som **Reitlinger**, **Poliakov**, **Arendt**, **Hilbert** etc. er det eneste disse "eksperter" kan frembringe, "tilståelser" som kom etter fysisk og psykisk tortur av menn som **Ohlendorf** og **Wisliceny**. Derfor, i mangel av konkrete bevis, skriver Poliakov: *– De tre eller fire menn som hadde ansvaret for å planlegge utryddelsen av jødene, er alle døde, og ingen dokumenter eksisterer pr. i dag*.

Dette er jo særdeles passende for det liberale "establisement" som ønsker å holde liv i utryddelsesmyten, men det beviser bare at "planen" og "de tre eller fire menn" ikke er annet enn løse antagelser og ville teorier. Siden det i dag ikke finnes noen dokumenter som beviser påstandene om jødeutryddelser, velger de forskjellige "utryddelses-eksperterne" å anta at ordrene om gassing stort sett var muntlige.

Otto Ohlendorf, sjef for Einsatzgruppe D i Sør-Russland, hadde opprinnelig blitt "overtalt" til å underskrive et dokument hvor det het at 90 000 jøder ble myrdet under hans kommando. Da Ohlendorfs sak kom opp i 1948, erklærte han at denne "tilståelsen" var blitt tvunget frem ved hjelp av tortur.

Under sin forsvarstale kalte Ohlendorf den jødiske statssadvokaten i Bayern, **Philip Auerbach**, en løgner for å ha søkt erstatning for 11 millioner jøder "som hadde lidd i tyske konsentrasjonsleire". Ohlendorf fortalte tribunalet at ikke en brøkdel av Auerbachs 11 millioner jøder hadde sett en tysk konsentrasjonsleir. Til slutt ble da også Auerbach dømt for svindel i forbindelse med forsøkene på å skaffe erstatning for fiktive ofre. Ohlendorf erklærte at hans tropper ofte måtte beskytte russiske jøder mot overgrep fra den russiske lokalbefolkning bak de tyske linjene.

Den anerkjente britiske juristen. **R. T. Paget** skriver i sin bok "Manstein. His Campaign and his Trial" at ved å godta Sovjets påstander, hadde de

allierte overdrevet antallet ofre for Einsatzgruppene med over 1000 % !

Dette er av meget vesentlig betydning, for hele utryddelseslegenden hviler på myten om at den fysiske likvidering av de europeiske jøder begynte med Einsatzgruppene under deres innmarsj i Russland i 1941. Hele utryddelsesmyten ble bygget på den slags løgner.

Rettssaken mot **Oswald Pohl** var et annet bevis på de alliertes hykleri. I 11 år var Pohl administrasjonssjef for hele SS i sin stilling som leder av SS' økonomi og administrasjonskontor, som senere også ble ansvarlig for den industrielle utnyttelse av konsentrasjonsleirene.

Grensen for hykleri ble nådd da statsadvokaten under rettssaken mot Pohl sa til ham:

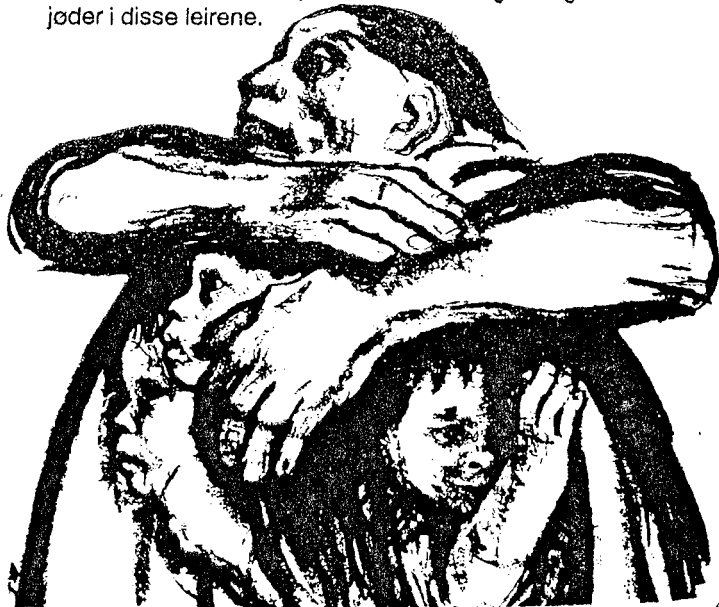
"Hadde Tyskland noyd seg med å sende jødene ut av tyske områder, nekte dem tysk statsborgerskap eller lignende innenrikske tiltak, så ville ingen ha kunnet protestere på dette".

Selvsagt var det akkurat disse "innerrikske tiltak" som førte til den voldsomme hatkampanjen mot Tyskland før krigen, verdensjødedommens handelsboikott mot Tyskland allerede i 1933 og til syvende og sist 2. verdenskrig.

Senator **Joseph R. McCarthy** avslørte at Pohl hadde underskrevet en "tilståelse" under tortur. Han hadde også underskrevet en erklæring på at han skulle ha sett et gasskammer i Auschwitz i 1944. Begge disse "tilståelsene" ble senere trukket tilbake.

Til slutt var det kommet frem så mange rapporter fra amerikanske og engelske observatører som gikk imot gasskammermyten i forbindelse med leirene i Tyskland – deriblant Dachau, Buchenwald, Bergen-Belsen, Ravensbrück, Sachsenhausen, Flossenbürg, Theresienstadt, Gross-Rosen, Mauthausen, Neuengamme og Natzweiler – at tilhengerne av myten så seg nødsaget til å rette søkelyset mot leirene i det daværende kommunist-Polen.

Jøden **Gerald Reitlinger** innrømmer i sitt velkjente verk om det såkalte holocaust, "The Final Solution" s. 631, at "informasjonene" vedrørende Auschwitz og de andre østeuropeiske leirene stammer fra kommunistmyndighetene, og at intet levende, sannferdig vitne noensinne hadde blitt frembrakt til støtte for påstandene om "gassing" av jøder i disse leirene.

Denne "gassingene" ble påstått å ha foregått fra mars 1942 til oktober 1944, og nærmere 3 millioner jøder skal ha blitt likvidert i denne prosessen. Dette vil bety at ca. 3350 personer ble utryddet bokstavelig talt "non stop" dag og natt i over 2 og 1/2 år. Når en tar i betraktning tyskernes akutte mangel på soldater, og det enorme antall mennesker som i tilfelle måtte ha vært involvert i utryddelsesarbeidet, virker disse påstandene svært fantasifulle. Professor Rassinier har påvist at tyskerne umulig kunne ha hatt togkapasitet til å frakte alle disse jødene til konsentrasjonsleirene. Det var behov for minst 25–30 togvogner for å frakte 3000 mennesker, og det ville dessuten medføre enorme utgifter i sikkerhetstiltak, som fraktpersonell og væpnede vakter.

Et godt eksempel på det vanvittige nonsens som blir servert verensopinionen, er **Olga Lengyels** "Five Chimneys" (London 1959). Hun kan her forsikre oss om at ovnene i Auschwitz kremerte ikke mindre enn "720 pr. time, eller 17 280 lik hvert døgn". Hun hevder også at 8000 mennesker ble brent hver dag i "dødsgrubene", slik at "nærmere 24 000 lik ble kremert hver dag" (s. 80–81). Dette ville ha betydd at over 21 millioner mennesker ble gasset, altså minst 3 millioner mer enn hele verdens jødiske befolkning. Ytterligere kommentarer skulle være overflødige...

Professor Rassinier gjendriver også grundig gasskammer-svindelen i **David Roussets** bok "The other Kingdom", og som tidligere nevnt har selv "The Jewish Agency" i Tel Aviv for flere år siden slått fast at det ikke fantes gasskamre i hverken Buchenwald eller Dachau under krigen.

Selv om det ifølge den populære myten skulle ha blitt utryddet mellom 3 og 5 millioner mennesker bare i Auschwitz, innrømmer Reitlinger at bare 363 000 personer var registrert som fanger i Auschwitz fra jan. 1940 til febr. 1945. En stor prosentdel av disse var selvsagt ikke-jøder. Derfor blir det fra forsvarerne av utryddelsesmyten hevdet at de fleste ofre ikke ble registrert. Men dette er ikke bevist. Om vi antar at like mange fanger var uregistrerte som registrerte, vil allikevel det samlede antall bare bli 750 000, altså langt fra de påståtte 3–4 millioner.

80 000 internerte ble evakuert vestover fra Auschwitz i forbindelse med russernes fremrykning, et stort antall Auschwitzfanger ble sluppet fri eller overført til andre leire under krigens første år, og minst 150 000 fanger befant seg i Auschwitz da russerne "frigjorde" området i 1945. Turister som besøker Auschwitz i dag blir vist et lite krematorium, som det er blitt sagt er en "nøyaktig kopi" av det krematorium hvor "millioner" av mennesker ble drept. (Tidligere påsto man at det kombinerte gasskammer og krematorium som blir fremvist, var originalt. Minneplaten over de 4 millioner myrdede er fjernet og erstattet med et langt mer beskjedent tall. De gjenfunne "Døde-bøkene" i Russland etter kommunismens fall, nøyaktig førte bøker over Auschwitz-døde, tyder på at tallet er ca. 70 000. Og disse døde alle av sult, tyfus, kolera og alderdom. Like mange ble drept i et enkelt bomberaid mot tyske byer!)

Rassinier avslørte propagandatallet "6 millioner" ved hjelp av veldokumenterte, detaljerte, statistiske data, vesentlig fra jødiske kilder: Dette tallet er frembrakt ved sterkt å overdrive antallet jøder i førkrigs-Europa, og å unnlate å trekke fra den store emigrasjon av jøder fra Tyskland, Polen og andre sentraleuropeiske land mellom 1933 og 1939. Og ved totalt å overse evakueringen av flere millioner polske og russiske jøder til Ural i forbindelse med tyskernes invasjon av Ukraina og Russland i 1941. I tillegg til dette oppgir man langt færre overlevende enn det som var tilfelle ved krigens slutt. Vitneprov fra "vitner", som Kurt Gerstein, den ikke-eksisterende "Dr. Miklos Nyiszli", **Wilhelm Hoettl** og **Wisciliceny** er alt som kan bakke opp de løgnaktige påstandene om masseutryddelse av 6 millioner jøder under 2. verdenskrig...

Rassinier påviser også at minst 4,5 millioner av de såkalt "utryddede" jøder umulig kunne ha blitt utryddet. Det er tvert imot meget som tyder på at det totale antall jøder som omkom under krigen, uansett dødsårsak, neppe kan ha oversteget 500 000.

Rassiniers arbeid var intet forsøk på å forsvare tyskernes behandling av jødene under krigen. Ingen vil benekte at denne folkegruppen led meget, men dette har de til felles med svært mange andre folkegrupper. Skal man i fremtiden komme frem til en riktig historisk analyse av årsakene til, og hendelsene, under den 2. verdenskrig, da er det nødvendig til enhver tid å bygge på sannheten – fri for politisk og økonomisk motivert tåkelegging. Deri ligger verdien i Rassiniers pionerarbeid på dette minelagte historiske område.

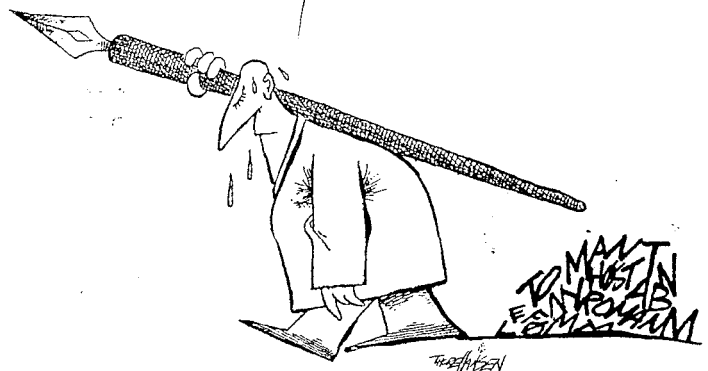
Michael Hardesty

Selv Gud kan ikke forandre fortiden
(Agathon 447–401 f.Kr.)

ANTI-RASISME VERSUS RASISME

AV OLA MISVÆR

Spørsmålet om rasisme vil i det kommende årtusen antakelig skape de mest alvorlige konflikter som hele menneskeheten vil måtte forholde seg til. Det finnes flere standarddefinisjoner på rasismebegrepet; og både realdefinisjonene og de normative definisjoner er stort sett anvendbare og rimelige. Og vi som tilhører forskjellige grupperinger innen den nasjonale motstandsbevegelse, vil kunne godta gyldigheten av de vanligste definisjonene; dvs. at vi anser begrepsinnholdet i disse som relevant og dekkende.

Helvetets barn er lette å erobre ved pengemakt og ved at man stiller dem visse posisjoner i utsikt. Alle helvetets barn er prostituerte, ettersom de alle gjør det for penger. Men ikke alle prostituerte er helvetets barn. – Kristi disipler er lette å kjenne fordi de kan stole på hverandre.